

Invierea Mantuitorului

Invierea Mantuitorului, al carei imn - Troparul Pastilor - este cel mai triumfal pe care l-a cantat si l-a auzit vreodata neamul omenesc, creeaza in noi, crestinii, o stare sufleteasca ce nu se poate compara cu nici una din cele prin care trec oamenii. Ea este efectul unei usurari, unei bucurii, unei increderi si unei nadejdi, pe care n-o poate produce in om, nici un alt fapt, nici un alt sentiment, nici o schimbare, nici o emotie din cele ce pot incerca sufletul nostru.

Aceasta bucurie pascala este indeosebi caracteristica Bisericii Ortodoxe. Nici una din celelalte Biserici nu simte si nu exprima cu bogatia si harul inmografic semnificatiile, puterea si binecuvantarea Invierii lui Hristos. Imnul Invierii este un strigat de triumf si de bucurie care ne ridica pana la cer, este o stare sufleteasca unica si incomparabila, este privilegiul si fericirea noastra de crestini!

Cand Iisus Mantuitorul traia in suferinta si umilire in zilele patimilor, El era, privindu-L omeneste, cel mai nefericit, mai parasit, mai neajutorat, mai napastuit, mai zdrobit dintre toti oamenii. Niciodata un om n-a fost mai greu lovit pentru binele ce facea, mai dusmaneste tratat, mai crunt batjocorit, jignit, huiduit, torturat si profanat, ca Iisus Hristos.

Nu numai cei care-L rastigneau, urlau si blestemau, nu doar un popor se desfata la privirea durerilor Lui fizice si morale, ci o lume intreaga, de atunci si pana astazi, a gasit in osanda si in moartea Lui o placere, o satisfactie, un sentiment ca de dreptate si de putere a ei impotriva "blasfematorului" si "inselatorului Aceluia", cum il numeau cu ipocrizie cei care L-au dat spre chinuire si moarte.

Impotriva lor, a tuturor, a celor care L-au acuzat si batjocorit de atunci si pana astazi, Iisus Hristos Nazarineanul, numit in deradere "Regele Iudeilor", rege incoronat cu spini, rege al carui tron era o Cruce, rege fara garda, parasit de ai Sai, pazit sub grea si rece lespede de piatra, pentru ca a izbandit cea mai stralucita si neasteptata biruinta ce s-a vazut vreodata: biruinta asupra mortii si asupra rautatii omenesti totodata. Aceasta biruinta a putut fi tagaduita, dar nu I-a putut fi smulsa niciodata.

Dezamagiti si tulburati, inselatorii de atunci au platit pe strajeri ca sa spuna, impotriva evidentei si a ratiunii insasi, ca El a fost furat noaptea de ucenicii Lui fricosi din mormantul intarit cu paza si peceti. Necedinciosii de mai tarziu au nascocit un sir de ipoteze, presupuse stiintifice, ca sa tagaduiasca Adevarul, faptul dumnezeiesc. Cels si Profiriu, rationalisti si alti inchipuiti luminati, au gandit Invierea lui Hristos cu mintea lor materiala scurta, orbita de patima, strambata de prejudecati anticrestine, si au declarat ca este o amagire.

Impotriva argumentelor stoarse necredintei si a pretextelor cu pacat, Invierea lui Hristos s-a dovedit si s-a impus cu puterea faptului implinit si cunoscut, astfel ca imnul ei triumfal face de atunci, si va face totdeauna, bucuria noastra si a lumii. Impotriva tuturor ratiunilor omenesti,

impotriva "intelepciunii" de jos a celor care au cazut in robia superstitiilor si a legendelor necrestine, impotriva a tot ce s-ar putea zice si scrie sta faptul Invierii, transformat in Biserica permanenta si universala, sta crestinismul intreg, ca dovedire si incredintare neclintita si nedesmintita a Invierii lui Hristos.

Impotriva a tot ce I-au spus si-I vor mai spune inscusitii intr-u tagada a miracolului crestin sta dovedit si nezdruncinat, drept si tare ca un munte de adevar dumnezeiesc si omenesc, cuvantul simplu si drept al Apostolului: "*daca Hristos n-a inviat, zadarnica este atunci propovaduirea noastra, zadarnica si credinta voastra*" (I Corinteni 15,14), iar propovaduirea si credinta Lui si a noastra n-a fost si nu este zadarnica. Impotriva constructiilor de ipoteze si de subtilitati omenesti, sta un argument ce nu se poate rasturna, micscora si contrazice niciodata: cel mai important fapt istoric care s-a produs vreodata, sta crestinismul cu credinta si cu Biserica sa, zidite pe adevarul istoric si moral al Invierii lui Hristos, sta o realitate mare cat 20 de secole.

Cu cat a dainuit si a crescut in acest timp indoiala sau tagada Invierii lui Hristos, cu atata a crescut puterea si insemnatatea ei de biruinta asupra firii si a raului mortii. Cu cat va dainui si va creste inca indoiala sau tagada Invierii lui Hristos, cu atat se va vadi prin contrast adevarul ei triumfator, de fapt, de viata si de credinta; va creste si se va intari in convingerea noastra, bazata pe existenta adevarului Bisericii universale, ca: *Hristos a Inviat!* Cu cat omul si omenirea intreaga vor cunoaste mai multe biruinte, cu atat va fi mai mare intre toate Biruinta lui Hristos. Nici cele mai stralucite si mai laudate victorii omenesti: ale lui Cyrus, Alexandru cel Mare, Hanibal, Cezar, Napoleon sau ale generalilor mai noi, nu se pot compara cu marea si indoita biruinta a lui Hristos asupra mortii si a raului. Nici cele mai mari biruinte asupra naturii - diguri, canale, tunele, viaducte - sau alte succese omenesti, nu se pot compara ca putere, ca efect si ca importanta cu biruinta lui Hristos asupra mortii, ca rau fizic si ca rau moral, facut lui de necredinta si de rautatea celor ce L-au tagaduit si osandit ca blasfemator si inselator.

Biruintele omenesti creaza stari relative, limitate si schimbatoare, dar Biruinta lui Iisus Hristos a creat o stare absoluta si permanenta, o stare morala de natura, marimea, puterea si importanta spiritului. Biruinta lui Hristos a indreptat un rau imens si cutremurator si a intemeiat o realitate spirituala salvatoare. Fara Inviere lui Hristos, azi nu exista crestinism si nici Biserica; sau, cum zice Apostolul, nu era propovaduirea si credinta; fara Invierea lui Hristos, traiam in intuneric si ne taram in viciu, ne inchinam la idoli. Fara Inviere lui Hristos, omenirea era si azi sufleteste cu 2000 de ani in urma sau, poate, prin regres, cu mult mai mult, in barbarie si mizerie morala. Ce ar fi fost omenirea fara Invierea lui Hristos, fara crestinism si fara Biserica, fara Apostoli, fara Evanghelie, fara Sfinti, fara credinta, fara sublima iubire crestina, fara multele si marile idei si fapte de bine si de cultura aduse de crestinism, fara miile de martiri care au cucerit cu suferinta si cu sange dreptul omului la libertatea de gandire si de credinta, fara virtutile sublime si fara institutiile de binefacere incomparabile ale crestinismului, fara capodoperele de gandire, de caritate si de arta cu care crestinismul a umplut, a innobilat si a ridicat lumea ?

Crestinismul este tot ce a cunoscut mai sfant, mai binefacator si mai salvator neamul omenesc, crestinismul este opera Jertfei si a Invierii lui Hristos.

Din moartea si din Invierea Lui credem si ne mantuim si traim in marile idei morale care au devenit patrimoniul omenirii intregi. Invatatura si misiunea Lui s-au verificat prin Moartea si Invierea Lui; Moartea si Invierea lui au dat Crestinismului sens si viata, au dat sens mortii si invierii noastre. Lumea pagana cunoaste moartea dar nu cunoaste Invierea; ea traieste pamanteste, marginit, fizic, fara perspectiva vietii viitoare. Traieste in iluzii si placeri o viata ca de colivie, peste care apasa imens, inert si greu mormantul.

Invierea lui Hristos a rupt valul care acoperea omului misterul existentei post-mortem, a deschis vietii omenesti o privire spre zarea vesniciei, a luat mortii rolul si caracterul de sfarsit tragic si dureros. Viata nu este o scanteie efemera si enigmatica in haos; este o existenta de durata cu destin spiritual in eternitatea in care se integreaza cu pret de suflet si cu rost dumnezeiesc. Fara Invierea lui Hristos, Crestinismul s-ar fi inabusit in rasul si in batjocura fariseilor si carturarilor, in insensibilitatea lumii pagane, in teama si neputinta Apostolilor terorizati de strigatele multimii infuriate: "Rastigneste-L, rastigneste-L!" Fara moartea lui Hristos, crestinismul nu avea efect mantuitor, fara Invierea Lui nu avea Viata si putere. Fara Inviere, nu era credinta, nu era nadejde, nu era bucurie crestina. Suferinta si biruinta, durerea si bucuria, Crucea si Invierea isi corespund si se completeaza, ca doua fete paralele si echivalente ale faptului crestin.

Ele sunt polii axei in jurul careia se invarteste viata crestina; ele sunt stalpii de rezistenta ai crestinismului. Moartea si Invierea lui Hristos au transformat suferinta in biruinta, au facut din suferinta si biruinta un singur mod si fapt: modul si faptul crestin, moartea biruita prin Inviere, suferinta biruita prin bucurie.

Moartea si Invierea lui Hristos ne-au asigurat pentru totdeauna intelegerea, puterea si triumful crestinismului in lume. Dreptul, taria si nadejdea noastra de biruinta si de mantuire stau in Moartea si Invierea lui Hristos, pentru ca Moartea si Invierea lui Hristos sunt mantuirea si Invierea noastra. Aceasta certitudine ne intareste sufleteste ca o putere dumnezeiasca. Crestinismul traieste din Moartea si Invierea lui Hristos, Biruinta lui Iisus Hristos, prin moartea Sa, asupra mortii, este biruinta crestinismului prin Hristos asupra raului si a lumii. Biruinta Lui este biruinta noastra de la El, in suferinta noastra pentru El.

Aceasta certitudine materiala si morala, aceasta bucurie a Invierii Mantuitorului, trebuie facuta temei al gandirii si al vietii noastre crestine. Credinta si viata noastra se sprijina impreuna cu Biserica pe ea, izvoraste din ea, se hraneste din ea, exista si rezista prin ea.

Prin Invierea Sa din morti, Iisus Hristos a inviat pentru toti oamenii si, pentru totdeauna, suferinta si moartea, batjocura si necredinta, ipocrizia si oprobiul care au fost aruncate asupra Numelui si lucrarii Lui in lume, pe care El a vrut s-o mantuiasca si s-o lumineze, s-au prabusit.

"Dumnezeul duhurilor si a tot trupul", zice rugaciunea pentru morti, a biruit moartea si a surpat pe diavol. Aceasta a facut-o Mantuitorul pentru toti credinciosii Sai. Pentru noi, crestinii, moartea este pentru totdeauna biruita si diavolul surpat. Hristos e biruitor in veci. Lupta si cauza Lui e castigata pentru totdeauna. Realitatea mortii Lui a spulberat socotelile nebunesti ale celor care au gandit si au voit sa-L ascunda lumii. Ipocrizia s-a demascat, infamia s-a vadit, Hristos a inviat, martorii au marturisit si noi am crezut.

Invierea lui Hristos, dupa o parodie blasfematoare de judecata, dupa oprobiul Rastignirii, dupa moartea si chinurile istovitoare, dupa ingroparea in mormantul inchis, pecetluit si pazit bine de strajeri, dupa bucuria lui Iuda, a lui Caiafa si a lui Varava, dupa explozia de ura, de minciuna si de rautate, care L-a ucis pe Fiul lui Dumnezeu, dupa uimirea si groaza Maicii Lui, a ucenicilor si a credinciosilor Lui zdrobiti de moarte, Invierea lui Hristos impotriva voii, asteptarilor si a masurilor luate contra Lui cu puterea arhiereului, a sinedriului si a procuratorului imparatesc - Invierea lui Hristos, impotriva indoielii si a necredintei, a puterii de a intelege si a nadajdui, este o biruinta care ne asigura, ne linisteste si ne apara contra tuturor grijilor si durerilor posibile pe pamant, ca oameni si crestini.

Prin Inviere lui Hristos, grija cea mare si durerea au trecut. In Invierea lui Hristos avem suprema bucurie, putere si garantie a nadejdilor noastre: Hristos a Inviat! Adevarul si dreptatea Lui nu mai pot fi pecetluite in nici un mormant. Moartea si raul s-au biruit, spaima cea mare a trecut. Cele mai grele zile pe care le-a trecut pana acum omenirea au fost ziua mortii si a sederii lui Hristos in mormant. Nici un razboi, nici o navalire, nici un asediu, nici o prigoana, nici foamete, nici boala, nici cutremur, nici un cataclism, nici o nenorocire n-au putut intrista si ameninta omenirea cum a facut-o Moartea lui Hristos.

In spaima fapturii intregi, ordinea dumnezeiasca a lumii fusese si parea rasturnata pentru totdeauna, mersul ei infundat intr-un impas absurd si sfasietor: Hristos rastignit, Varava liberat, Iuda rasplatit, Apostolii ascunsi, Caiafa satisfacut in izbanda sa usoara, Pilat cu mainile spalate. Peste viata, peste invatatura, peste faptele dumnezeiesti ale lui Hristos, a fost pusa pe Cruce o inscriptie batjocoritoare: "*Iisus Nazarineanul, Regele Iudeilor*", iar la mormant o piatra mare, garda romana si pecete!

Hristos a inviat si a biruit, pentru El si pentru noi. In perspectiva noua a vietii crestine, credem si biruim prin Moartea si Invierea lui Hristos, murim pentru a invia si inviem pentru a trai in veci cu Hristos. Prin suferinta si moarte ne bucuram de inviere; prin Inviere ne bucuram si triumfam in triumful lui Hristos, ca triumf al nostru. El a murit pentru noi si a triumfat pentru noi. In Moartea Lui sta mantuirea noastra, in Invierea Lui sta biruinta noastra.

Bucuria pascala, pe care Biserica Ortodoxa o evoca intens si solemn patruzeci de zile, este bucuria si nadejdea noastra cea mai mare, nu doar patruzeci de zile, ci de fiecare zi si ceas al vietii noastre de crestin, de fiecare zi si ceas. Cu fiecare cantare pascala si cu fiecare salut pascal "Hristos a Inviat!", adeverim, marturisim si traim marele Lui Cuvant dumnezeiesc: "*In lume necazuri veti avea, dar indrazniti, Eu am biruit lumea*" (Ioan 16,33). In aceasta biruinta credem si izbandim, cantand imnul triumfului crestin: HRISTOS A INVIAT!